

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

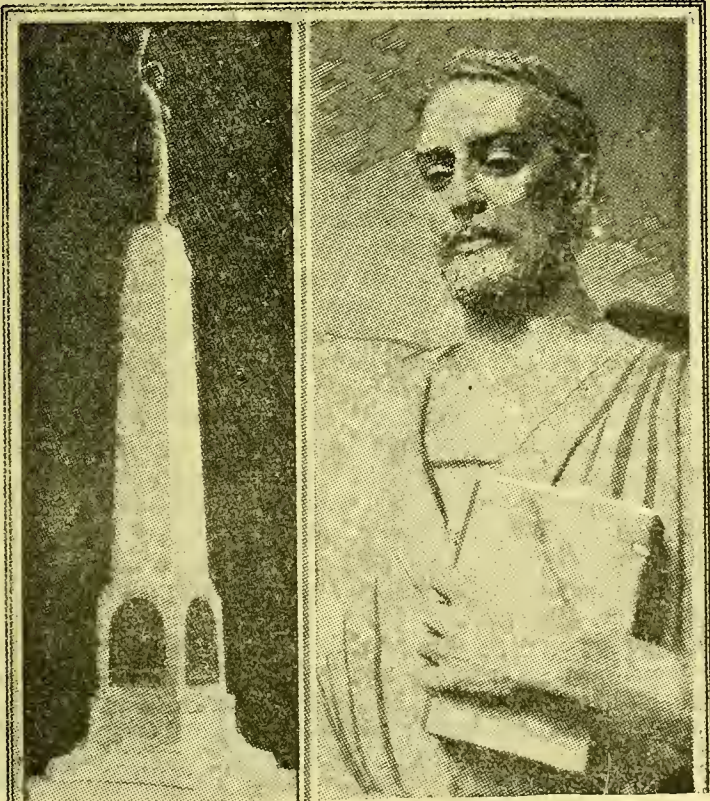
IN 1896

HALFMAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

1 AUGUSTUS 1933

No. 15

38e JAARGANG

DE BEWAARDER VAN HET NEPHIETENVERSLAG

»HET JONGSTE HEILIGE BOEK«

[In ons nummer van 15 Juni j.l., bl. 190, hebben wij een hoofd-artikel in *Eenheid* genoemd (no. 23, 8 Juni 1933) onder bovenstaanden titel, waarin gezegd wordt „dat Joseph Smith zelf dit heele verhaal geloofde, dat hij voorzeker in een toestand van diepe trance schreef.” Verder staat er: „Hij (Joseph Smith) is voorzeker een voorbeeld ervan, hoe een leven geheel gericht kan worden door de overheersching van het onderbewustzijn, dat ingevingen en verschijningen schept”.

Tegen deze en andere uitdrukkingen in denzelfden geest hebben wij gemeend te moeten protesteeren en zagen met waardeering ons artikel onverkort opgenomen in *Eenheid* van 13 Juli j.l., no. 28. Wij drukken het hier voor onze lezers af en zullen er aan het slot nog enkele opmerkingen aan toevoegen. — Redactie van De Ster van Nederland.]

* * *

Sinds het Boek van Mormon werd uitgegeven — 1829 — hebben allerlei „verklaringen” de revue gepasseerd. Van jongen datum is de poging van onzen geachten redacteur, die in *Eenheid* van 8 Juni 1933 zegt dat Joseph Smith het „heele verhaal” (het Boek van Mormon-thema en Joseph Smith’s mededeelingen omtrent den engel Moroni) „geloofde, dat hij voorzeker in een toestand van diepe trance schreef”. De heer Eigenhuis spreekt in den slotzin van zijn artikel van „de overheersching van het onderbewustzijn, dat ingevingen en verschijningen schept”.

Met waardeering heb ik gelezen wat de redacteur zegt van den stichter van het Mormonisme: „Een bedrieger was Joseph Smith zeker niet, daarvoor staan zijn karakter en zijn leven borg. Zelf werd hij martelaar voor zijn overtuiging”. Maar tegen de bewering dat het Boek van Mormon zijn bron zou hebben in „een toestand van diepe trance” en in „het onderbewustzijn, dat ingevingen en verschijningen schept”, meen ik ernstig te moeten protesteeren, daar zij strijdt met de historische gegevens omtrent het onderwerp.

B. H. Roberts, de bekende Mormoonsche apologeet, bespreekt dit vraagstuk uitvoerig in zijn *New Witnesses for God*, vol 3, bl. 106—122 en tevens in zijn *Defense of the Faith and the Saints*, vol 1, bl. 255—311. Een korter bespreking achtte ik echter voor *Eenheid* geschikter en vond die in *A Comprehensive History of The Church of Jesus Christ*, (1930) van denzelfden schrijver. (Vol. 1, bl. 127).

Ten aanzien van de manier waarop het Boek van Mormon vertaald werd heeft de Profeet zelf heel weinig gezegd. „Door middel van de Urim en Thummim vertaalde ik het verslag door de gave en macht Gods”, zoo luidt de verklaring. Aangaande de Urim en Thummim zegt hij: „Bij het verslag was een curieus instrument, dat de ouden Urim en Thummim noemden, dat uit twee door-

schijnende steenen bestond, in een aan een borstplaat bevestigde boogrand gezet”.

Oliver Cowdery zegt omtrent het vertaalwerk : „Ik schreef met mijn eigen pen het heele Boek van Mormon (behalve enkele bladzijden), zooals het van de lippen kwam van den Profeet Joseph Smith, terwijl hij vertaalde door de gave en macht Gods, door middel van de Urim en Thummim”, of, zooals ze door dat boek genoemd worden : „Heilige Vertalers”. Dit is al hetgeen Oliver geboekstaafd heeft ten aanzien van de wijze waarop het boek vertaald werd.

David Whitmer is meer specifiek. Nadat hij beschreven heeft hoe de Profeet het licht uit den Zienerssteen weerde, zegt hij : „In de duisternis ging het geestelijke licht schijnen. Iets dat op perkament geleek, kwam te voorschijn en daaronder was de vertaling in het Engelsch. Broeder Joseph las het Engelsch aan Oliver Cowdery voor, die zijn secretaris was, en als het opgeschreven was en aan Joseph voorgelezen om te zien of het juist was, verdween het en kwamen er andere letterteekens met de vertaling voor den dag. Zoo werd het Boek van Mormon vertaald door de gave en macht Gods en niet door de een of andere menschelijke macht.”¹⁾

Tusschen deze verklaring van David Whitmer en wat er zoowel door Joseph Smith als Oliver Cowdery gezegd wordt, is schijnbaar tegenspraak. Joseph en Oliver zeggen beiden dat de vertaling verricht werd met behulp van de Urim en Thummim, welke door Joseph beschreven wordt als bestaande uit twee doorschijnende, in een boogrand gezette steenen, terwijl David Whitmer verklaart dat de vertaling tot stand kwam door middel van een Zienerssteen. De schijnbare tegenspraak wordt evenwel opgehelderd door Martin Harris. Hij zegt dat de Profeet een Zienerssteen bezat, waarmee hij vertalen kon zoowel als met de Urim en Thummim en gemakshalve gebruikte hij soms den Zienerssteen. Martin Harris zegt verder dat de Zienerssteen in voorkomen volslagen verschilde van de Urim en Thummim die bij de platen behoorde, welke uit twee heldere steenen bestond, in twee randen gezet, welke heel veel op een bril geleken, behalve dat de Urim en Thummim grooter was.²⁾

De hierbedoelde Zienerssteen was een chocolade-kleurige, eenigszins eivormige steen, welke de Profeet gevonden had bij het graven van een put, in het bijzijn van zijn broeder Hyrum, voor den heer Clark Chase in de buurt van Palmyra, New York.³⁾ Die steen had de eigenschappen van de Urim en Thummim; de profeet kon ermede vertalen, zoowel als met de bij het Nephietenboek gevonden Vertalers.

Martin Harris, die een tijdlang secretaris van den Profeet was, geeft de navolgende beschrijving van de manier van vertalen :

„Met behulp van den Zienerssteen kwamen er zinsneden te voorschijn die door den Profeet werden gelezen en door Martin opgeschreven, en als hij

klaar was zeide hij: „geschreven”, en als het juist geschreven was verdween de zinsnede en kwam er een andere voor in de plaats; maar was het niet juist geschreven, dan bleef het staan totdat het verbeterd was, zoodat de vertaling strookte met wat er op de platen gegraveerd was in de toentertijd gebruikte taal.”⁴⁾

Alles komt dus hierop neer: Bij het Nephietenverslag was een curieus instrument gedeponeerd, bestaande uit twee doorschijnende steenen, in den rand van een boog gezet, ongeveer als een bril, maar grooter, door de oude Hebreëërs Urim en Thummim genoemd, maar door de Nephieten Vertalers. Bovendien had de Profeet een Zienerssteen, die hij in plaats van de Urim en Thummim kon gebruiken: hij maakte zoowel van het eene als van het andere hulpmiddel gebruik. Zoowel bij het gebruik-maken van de Vertalers als van den Zienerssteen, verschenen de Nephitsche letterteekens mét de Engelsche vertaling in het heilige instrument. De Profeet las dan de Engelsche vertaling aan zijn secretaris voor, welke, als ze goed opgeschreven was, verdween, waarop er andere letterteekens met de vertaling ervan voor in de plaats kwamen en zoo voort totdat het werk voltooid was.

Men veronderstelle echter niet dat deze vertaling, hoewel ze geschiedde door middel van de Vertalers en den Zienerssteen, louter een werktuigelijk proces was; dat er geen geloof of geestes- of herseninspanning noodig was; dat het instrument alles deed, terwijl hij die het gebruikte niets deed dan kijken en werktuigelijk aflezen wat hij daar afgespiegeld zag. Tegenstanders van het Boek van Mormon hebben deze wijze van vertalen breed uitgemeten, en er den spot mee gedreven.

Maar de vertaling van het Boek van Mormon door middel van de Vertalers en den Zienerssteen was niet louter een mechanisch proces. De uiterste geestesinspanning van den Profeet kwam er bij te pas. Gelukkigerwijs bestaat er het meest afdoend bewijs van dit feit, hoewel men het zou kunnen afleiden, zoo merkt de heer Roberts op, uit de algemeene waarheid, dat God geen prijs stelt op geesteluidheid, want welke middelen Hij ook beschikbaar heeft gesteld om den mensch te helpen om de waarheid te vinden, was het altijd noodig dat de mensch aan deze hulpmiddelen de uiterste krachtsinspanning pare van geest en gemoed. Dit is echter maar bespiegeling. Nu de feiten.

In zijn *Address to All Believers in Christ* zegt David Whitmer:

„Nu en dan, als broeder Joseph probeerde te vertalen, keek hij in den hoed waarin de steen gelegd was (om het licht te weren) en ontdekte hij dat hij geestelijk blind was en niet vertalen kon. Hij vertelde ons, dat zijn geest te veel bij aardsche dingen had vertoeft en onderscheidene oorzaken hem onbekwaam maakten met het vertalen voort te gaan. Als hij in dezen toestand was, placht hij naar buiten te gaan om te bidden, en als hij nederig genoeg was voor God, kon hij met het vertalingswerk voortgaan. Wij zien dus hoe strikt de Heere is en hoe Hij eischt dat het hart van den mensch zuiver gestemd is voordat hij openbaring van Hem kan ontvangen.”

In een voor Wm. H. Kelley en G. A. Blakeslee afgelegde verklaring, laatstgenoemde wonende te Gallen, Michigan, d.d. 15 September 1882, zegt David Whitmer t. a. v. Joseph Smith en de bij de vertaling van het Boek van Mormon noodige nederigheid en getrouwheid:

»Hij was een godsdienstig en rondborstig mensch. Dat moest hij wel zijn: want hij was ongeletterd en hij kon zelf niets doen. Hij moest op God vertrouwen. Hij kon niet vertalen tenzij hij nederig was en een ieder de zuiverste gevoelens toedroeg. Ter opheldering dit: Op een morgen toen hij aanstalten maakte om met het vertalen te beginnen, gebeurde er iets onaangenaams in huis en hij was erdoor van streek. Iets dat Emma, zijn vrouw, gedaan had. Oliver en ik gingen naar boven en Joseph volgde ons weldra om het vertalingswerk voort te zetten, maar hij kon niets doen. Hij kon geen enkele syllabe vertalen. Hij ging de trap af, den boomgaard in en ging daar bidden; bleef ongeveer een uur weg — kwam weer binnen en vroeg Emma om vergiffenis en kwam toen naar boven, waar wij waren. en toen ging het vertalen vlot. Hij kon niets doen tenzij hij nederig en getrouw was.»⁶⁾

De wijze van vertalen wordt zoover beschreven door David Whitmer en Martin Harris, die hun informatie noodzakelijkerwijs van Joseph Smith ontvingen en ongetwijfeld is het in hoofdzaak juist, behalve in zoo verre als hun verklaringen den indruk mogen hebben gegeven dat het vertalen louter een werktuigelijk proces was; en dit wordt reeds ten deele gecorrigeerd door wat David Whitmer gezegd heeft t. a. v. de geestesstemming van den vertaler. Maar wij hebben gewichtiger bewijs te overwegen. Tijdens het vertalingswerk verlangde Oliver Cowdery dat de gave van vertalen hem geschonken zou worden en God beloofde hieraan te zullen voldoen op de volgende voorwaarde:

»Oliver Cowdery, zoo zeker als de Heere, uw God en Verlosser leeft, zoo zeker zult gij eene kennis ontvangen van wat gij ook met een oprecht hart zult vragen, geloovende dat gij eene kennis zult ontvangen aangaande de graveerselen van oude verslagen, welke die gedeelten Mijner Schriften bevatten waarvan door de openbaring Mijns Geestes gesproken is. Ja, zie, Ik zal het u in uw verstand en in uw hart vertellen, door den Heiligen Geest, welke op u komen zal en in uw hart wonen. Nu zie, dit is de geest van openbaring; zie dit is de geest, waarmede Mozes de kinderen Israëls door de Roode Zee op het droge bracht. Vraag dat gij de verborgenheden Gods moogt weten, en dat gij vertalen en kennis verkrijgen moogt van al die oude verslagen, en volgens uw geloof zal u geschieden.»⁶⁾

Toen Oliver Cowdery probeerde de gave van vertalen te gebruiken, faalde hij echter; en in een openbaring over dit onderwerp verklaarde de Heere de oorzaak van dit falen:

»Zie, gij hebt het niet goed begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u geven zou, als gij er u niet verder over bekommerdet dan Mij te vragen.

Doch Ik zeg tot u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorschen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik maken dat uw boezem in u zal branden; daarom zult gij gevoelen dat het juist is.

Doch indien het niet juist is, zult gij die gevoelens niet hebben, maar gij zult een verdooving van gedachten hebben, die u zal doen vergeten wat onjuist is; daarom kunt gij wat heilig is niet schrijven, tenzij het u van Mij gegeven wordt.«⁷⁾

Hoewel dit geen beschrijving is van de wijze waarop Joseph Smith het Boek van Mormon heeft vertaald, is het niettemin des Heeren beschrijving van hoe iemand anders de gave van vertalen kon uitoefenen; en ongetwijfeld is het in hoofdzaak de wijze waarop Joseph Smith de vertalingsgave bezigde en de manier waarop hij het Boek van Mormon vertaalde. Dat wil zeggen: de Profet Joseph Smith keek in de Vertalers of in den Zienerssteen, zag dan door de macht Gods en de hem door God geschonken gave de oude Nephitische letterteekens, en door inspanning van al zijn geestvermogens, om de beteekenis ervan te weten, werd door dit pogen de vertaling in zijn geest gewrocht — „door het in zijn gedachten uit te vorschen”, om de phrase van de bovenstaande openbaring te gebruiken — werd die afgespiegeld in de heilige instrumenten en bleef daar staan totdat de secretaris het nauwkeurig had opgeschreven.

Evenmin kan er twijfel over bestaan, dat de aldus verkregen vertaling uitgedrukt werd in de taal die de Profet tot zijn beschikking had, in bewoordingen, die in zijn dagen en omgeving in zwang waren, gewijzigd natuurlijk door het gebruikmaken van die phraseologie van feiten en denkbeelden, die in vele opzichten nieuw voor hem waren en boven het gewone niveau van des Profeten gedachten en taal, wegens de op hem rustende inspiratie Gods. Deze kijk op het vertalen van het Nephietenverslag verklaart het feit dat het Boek van Mormon, hoewel het een vertaling is van een oud verslag, niettemin geschreven is in de Engelsche idiomen van het tijdperk en de landstreek waarin de Profet woonde; en bovendien in het gebrekkige Engelsch van „den onontwikkelden man, die aan den bijbel al zijn voorstellingen en denkbeelden, zijn heele geestesbepakking te danken heeft”; en verklaart tevens de algemeene eentonigheid van woorden en stijl, die men door heel het boek heen merken kan. Aan den Profet werd licht geschonken, waarheid geopenbaard door goddelijke inspiratie, maar het omzetten van die zielskennis in de taal van zijn dagen was menschenwerk. In den Bijbel zien wij Lucas de medicijnmeester zich heel anders uitdrukken dan Petrus de visscher of Amos de koeienherder. Maar Joseph Smith, zoo gelooven de Mormonen, was evenmin in een toestand van trance, toen hij het Boek van Mormon schreef als Lucas of Petrus of Amos, toen die hun geschriften te boek stelden.

Het „Mormonisme” heeft nimmer iets te doen gehad met spiritistische seances e.d. Het woord „trance”, zooals de spiritisten het gebruiken, is niet te vinden in de Mormoonsche phraseologie. Engelenverschijning, bezoek van hemelboden — zeker, dáárin gelooven de Mormonen. Moroni, bij het te voorschijn komen van het Boek van Mormon genoemd, was een verrezen wezen, uit het graf opgestaan: een met een verheerlijkt lichaam omkleede geest. Ook onbelichaamde of ontlichaamde geesten zullen aan den mensch

kunnen verschijnen, zeer zeker. Maar dat heeft niets met spiritistische trance-toestanden te maken. Bij de heiligen der laatste dagen wordt niet aan de „dooden” gevraagd, „die daar piepen en binnen 's monds mompelen” (Jesaja 8 : 19). De werking van den Heiligen Geest, waarin zij gelooven, „verruimt den geest en verlicht het verstand”.

FRANK I. KOOYMAN.

¹⁾ Address to all Believers in Christ, een door David Whitmer uitgegeven pamflet, 1887, p. 12.

²⁾ Harris' verklaring, Millennial Star, vol. 44, p. 87.

³⁾ T. a. p.

⁴⁾ Tucker's Origin, Rise and Progress of Mormonism, hoofdst. 2.

⁵⁾ Braden-Kelley Debate, p. 186.

⁶⁾ Leer en Verbonden, afd. 1.

⁷⁾ T. a. p. afd. 9.

Bijschrift der Redactie (van Eenheid):

Voor wie met de parapsychologische verschijnselen *) bekend is, is het bovenstaande van den geachten inzender een bevestiging voor de bewering der Redactie dat Joseph Smith in een toestand van diepe trance schreef (wat niets met spiritisme te maken heeft), evenals menig bezielde spreker of schrijver min of meer in trance handelt.

Bijschrift der Redactie van De Ster van Nederland:

Met bovenstaande verklaring willen wij gaarne genoegen nemen in zoover die het mogelijk maakt den Profeet Joseph Smith als een bezielde schrijver te erkennen, geen willoos medium.

Maar het „schrijven” van het Boek van Mormon was geen werk van de verbeelding zooals het werk van romanschrijvers. Het was *vertalen*. De gouden platen, de heuvel Cumorah, de bergplaats, de Urim en Thummim, de borstplaat — dat alles kwam niet voort uit „de overheersching van het onderbewustzijn, dat ingevingen en verschijningen scheidt”. John Henry Evans, in zijn „Joseph Smith, an American Prophet”, zegt:

»Het Boek van Mormon heeft waarschijnlijkheid van een hooge orde. Het geeft iemand eerder den indruk van feit dan van fictie. Dit geschiedt ten deele door detailwerk, ten deele door de »atmosfeer«. Nooit wordt den lezer vergund het boek als een oorspronkelijk werk te beschouwen, een werk van de verbeelding, maar wèl als een daadwerkelijke vertaling. En iemand die een boek geschreven heeft, weet hoe moeilijk het is dezen werkelijkheidszin vol te houden, in het bijzonder wanneer de situatie den schrijver vreemd is.«

De heer Eigenhuis wijst er op dat drie mannen, aanhangers van den profeet betuigden zelf de platen gezien te hebben en wat er op gegraveerd was. Heeft Joseph Smith zich maar *verbeeld* dat hij die platen aan vertrouwbare getuigen heeft getoond? Hebben die menschen zich maar *verbeeld*, dat zij de platen (die ongeveer vijftig pond wogen) gezien en betast hebben? Dat is te gek om alleen te loopen.

*) Zie bl. 237.

HOE MEN LEERT ONDERWIJZEN

(Vervolg van bl. 203)

Les 2 (voortzetting)

Komen wij nu weer terug op ons onderwerp, dat wij onder bespreking hadden (zie bl. 153, *Ster van Nederland* van 15 Mei 1933):

1. *Het voorstellen van feiten.* Feiten vormen den achtergrond waarop den geest werkt. Er kunnen veel of weinig feiten zijn: men kan ze geven in een lezing van dertig minuten, in het lezen van een dozijn bladzijden of men kan ze voor den geest roepen door een enkele prikkelende vraag. Maar wij moeten geen vertroebeling brengen. Gaan wij een zaak bespreken in de hoop, tot een waarheidsconclusie te komen, dan moeten wij bouwstoffen hebben waarmee de geest die conclusie kan bereiken. In dit hoofdstuk bemoeien wij ons niet met de methode van het brengen van de feiten voor een klas: het komt er hier op aan, dat er een rijkdom van feiten dient verschaft te worden. Een zekere jongedochter verzette zich laatst tegen het naar Zondagsschool gaan. Haar verklaring van haar houding geven wij in haar eigen woorden: „Ik word er beu van, naar een klas te gaan waar je nooit iets nieuws hoort of iets dat de moeite waard is!” Overdreven, natuurlijk, maar de leerlingen roepen om brood en men dient hen niet met een steen weg te sturen.

2. *Het rangschikken en de waardebeplating van kennis.* Wij hebben er op gezinspeeld, dat het kan gebeuren dat een les niet genoeg feiten bevat om den tijd te rechtvaardigen die er voor noodig is — daar is daarentegen ook het gevaar dat de gansche tijd van de klas opgebruikt wordt met het louter beschouwen van feiten als feiten. Nog niet zoo lang geleden werd er een verzuchting geuit door een jongeman, die bijna al onze organisaties doorloopen had. „Het schijnt dat ik heelemaal niets afweet”, sprak hij, „van de geschiedenis van Israël als een geheel. Ik kan mij zekere losstaande feiten herinneren omtrent particuliere personen of plaatsen maar ik kan volstrekt geen verstandig antwoord geven op vragen als deze:

„Wie waren de Israëlieten? Welke groote ondernemingen staan in verband met het Beloofde Land? Wat is de geschiedenis van Israël tot op de dagen van den Heiland? Wat is hun geschiedenis sindsdien? Zijn wij van Israël? Zoo ja, hoe?

De jonge man diende geen klacht in — hij betreurde alleen maar zijn onkunde ten aanzien van zeer belangrijke punten. Hij had behoefte aan verdere rangschikking van de kennis die hij had. Men had hem niet de groote centrale denkbeelden verschaft, waaromheen de mindere opgebouwd moesten worden. Men had hem het betrekkelijk gewicht niet geleerd, door een goed gerangschikt overzicht, dat bij een overzicht zoo waardevol is. De onderwijzer dient telkens weer terug te komen op de hoofdpunten.

(Wordt vervolgd).

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: LOUIS H. HAGEN

VAN DE REDACTIE

De Bewaarder en Brenger van het Nephietenverslag

Verleden najaar, in ons nummer van 1 October, hebben wij reeds gemeld dat er op de plaats waar de Engel Moroni aan den profet Joseph Smith de bergplaats toonde van de gouden platen waarop de geschiedenis van de vroegere inwoners van Amerika geschreven stond, een granieten zuil zou opgericht worden. Wij herdrukken thans een van de toentertijd door ons gedrukte kiekjes en wel naar aanleiding van ons artikel: „Het jongste Heilige Boek.”

De afbeelding van den hemelbode is fictief: de beeldhouwer heeft zijn verbeelding laten werken aan de hand van de door den Profet Joseph Smith verschaftte gegevens. Maar dat wil volstrekt niet zeggen dat de heiligen der laatste dagen gelooven dat Moroni een fictief wezen was. Integendeel. De volgelingen van den Profet gelooven wel degelijk wat de Profet ook zelf geloofde, dat Moroni een tastbaar wezen was en geen voortbrengsel van des profeten onderbewustzijn.

Hoe zal iemand kunnen weten dat Moroni waarlijk verschenen is en dat het Boek van Mormon een betrouwbaar werk is? „Dien God gezonden heeft, die spreekt de woorden Gods” (Johannes 3: 34). De Profet Joseph Smith heeft nimmer gevraagd, zijn woord te accepteren ten aanzien van geestelijke zaken. Dit was zijn houding: de weg is voor een ieder open om godsdienstige kennis te verkrijgen uit dezelfde bron waaruit hij geput had. En die bron was de Bron van alle geestelijke kennis. Zijn methode was net als die van den geleerde. Als b.v. een scheikundig student de proef op de som wil nemen van een theoretische les, dan voert hij zijn besluit uit in het laboratorium. Het is maar zoo moeilijk om de menschen er toe te bewegen dit op godsdienstig terrein te doen.

Parapsychologische verschijnselen

Op bl. 235 van dit Ster-nummer wordt gesproken over parapsychologische verschijnselen. Dit zijn verschijnselen (de definitie danken wij aan de Haagsche Post) welke behooren tot het gebied van het wetenschappelijk onderzoek der zoogenaamde occulte fenomenen, dus alle mediumieke verschijnselen plus de fenomenen van de supra-normale psychologie.

Hendrik Bell †

Onlangs — 29 Mei — is te Ogden, Utah (Vereenigde Staten van Noord-Amerika) een ex-zending overleden, die velen onzer lezers in onze zending zich nog wel zullen herinneren. Wij bedoelen Ouderling Hendrik Bell, die twee zendingen in Nederland volbracht.

Ouderling Bells eerste zendingsperiode liep van Februari 1900 tot Augustus 1902. De tweede van April 1921 tot October 1922. In het eerste tijdsbestek werkte hij in de districten (toen nog „conferenties” genoemd) Amsterdam, Rotterdam en Groningen. In laatstgenoemd district opende hij de Leeuwarder vertakking. De tweede periode werd betrekkelijk vroeg beëindigd toen broeder Bell

de opdracht kreeg, het stoffelijk overschot van Ouderling Albertus Rond te begeleiden.

Wij herinneren ons Ouderling Bell als een vurige voorstander van het herstelde Evangelie, een ijverige werker, een gezellige prater. Aan den huiselijken haard, in gesprek met leden of niet-leden was hij in zijn element. Met groote gewisheid wist hij zijn standpunt te verdedigen. En de diepe ernst zijner overtuiging sloeg óver, was vuur dat pakte. Toch ook kon hij terstond daarop een kwinkslag verkoopen, die het gezelschap deed schateren. En zelf lachte hij dan kinderlijk-uitgelaten mede.

Hij scheen vol te zitten van „gelijkenissen”, die, wat eenvoudig nu en dan, in de omstandigheden waarin hij zich bevond uitstekende diensten bewezen, en blijk gaven van zijn onvervaardheid als prediker van het Evangelie. Een paar voorbeelden: Het gesprek liep eens in een onderzoekersgezin over afval en herstel van de Kerk. Broeder Bell wilde de doode, leege vormen van de bonte mengeling der kerken naar voren brengen.

Broeder Bell: „Veronderstel eens dat wij in een pas ontruimd huis zijn. Alle huisraad, alle keukengerei is weg, behalve enkele pannetjes, die men heeft achtergelaten. Die pannetjes zijn leeg, maar wij merken er nog de geur van koek aan. Wij gaan ervan eten, lekkere koek”

Onderzoeker: „Maar mijnheer, wacht eens eventjes, U zei dat die pannetjes leeg waren en nu is U al smakelijk aan het eten!”

Broeder Bell: „Precies, mijn vriend, precies. Zóó wilt U mij laten eten in Uw kerkelijke keuken. Het meeste keukengerei: apostelen, profeten, zeventigers, krachten en gaven — alles is weg! Daar staan nog maar een paar pannetjes, die U dominee en

diakenen noemt. En daar is een *vorm* van godzaligheid, maar de *kracht* wordt verloochend. Precies zooals Paulus dat voorspeld heeft!"

Bij een volgende gelegenheid vraagt hij een zeeman, hoe die het zou vinden als men hem eens in een bootje zonder roer, zonder zeil, zonder motor, zonder riemen en zonder compas den oceaan zou induwen . . . ?

De Zeeman: „Geen prettige gedachte! Uit vrije keus zou ik het nooit doen.”

Broeder Bell: „Maar men gaat het met je doen, vriend! Straks slaat je laatste ure, men legt je in een kist, het deksel gaat er op en . . . fuut, daar ga je! De eeuwigheid in! Geen roer, geen riem, geen flardje zeil, geen compas! Waarheen? Weet je 't? Mijn vriend, je ziel, je denken, je eigenlijke ik daar binnen in je, gaat eenmaal de groote reis maken, de zee der eeuwigheid op — waarheen? Je weet het niet! Maar ik getuig tot je, dat je het te weten kunt komen. *Ik* weet waar ik heen ga. Ik wéét, het vriend, kom tot bezinning en luister . . .”

Dat de taal van velen onzer Hollanders, die jarenlang in het verre Westen woonden, veramerikaniseerde spreekt vanzelf. Zoo ging het ook Hendrik Bell. Koddig kon hij soms zijn wisse weten te kennen geven: hij wist het uit ondervinding, ervaring en experience! En in het vuur van zijn rede, toen hij het over verstokte kwaaddoeners had, die met God en Zijn gebod den spot dreven, riep hij eens uit: „Ze gaan naar de hel — de *whole shootin' match!*”

Uit zijn schippersdagen, toen hij eens met een voorraad aardappelen was blijven zitten, vertelde hij de volgende anecdote. „Daar zat ik met m'n aardappelen. Wat nu gedaan? Mee terugnemen? *Darn it*, daar had ik geen zin in. En weet je wat ik deed? Ik maakte een groot reclamebord, waarop ik met reuzenletters zette: *Mormoonsche aardappelen*. En, kerel, dat had je moeten zien. M'n aardappelen vlogen weg!”

Wisse, diep-overtuigde, guitige, brave broeder Bell, Uw levenszending is wél volbracht: vier en tachtig jaar is, volgens menschelijke rekening, een volle maat. Ge zijt de groote Zee der Eeuwigheid opgegaan. Waarheen? Uw ziel *wist* het. Daar was geen schaduw zelfs van twijfel. „Zoo iemand wil den wil Gods doen, hij zal *bekennen*.

»O, dat wéten, 't wonderwisse,
Woont in 't hart de waarheidsgeest,
Dat geloofsgetuigenisse,
Dat van twijfel ons geneest!

O, dat groot, dat grootsch betrouwen,
Als dat lieflijk Licht ons leidt:
Rust in Hem op Wien wij bouwen,
Zaalge zielsverzekerdheid.«

Tot wederziens, broeder Bell!

K.

VOOR JONGE OOGEN

Een aap en een mensch

Enkele dagen geleden stond ik bij een apenkooi en dacht ik aan een andere apenkooi, die ik eens gezien heb. Ik weet niet meer waar. Daar was feitelijk een heele rij kooien met dunne schotjes er tusschen.

Toen de aapjes gevoed werden, gebeurde er iets grappigs. Voor elke kooi was een pannetje aangebracht, en elk aapje kreeg voedsel in zijn eigen pannetje, voldoende voor zijn maal. Maar het dwaze, inhalige aapje at niet uit zijn eigen pannetje. Neen, hoor! Hij strekte zijn poot uit naar het pannetje van zijn buurman en trachtte diens voedsel te stelen.

Intusschen deed het aapje in de kooi daarnaast precies hetzelfde. Hij merkte dat zijn buurman bezig was met dieverij en derhalve nam ook hij zijn kans waar. En zoo was elke kleine schelm bezig om van zijn buurman te stelen en hij werd op zijn beurt weer door zijn anderen buurman bestolen! En toch hadden ze allemaal voldoende gekregen in hun eigen bakje.

Soms keerde een van hen zich om en merkte dat zijn buurman aan het stelen was. Hij wilde zelf graag een ander iets ontnemen, maar zag volstrekt niet graag dat zijn buurman hem iets ontstal. En hij begon den dief te bijten en te krabben, of hij probeerde het gestolene terug te stelen. Je begrijpt dat er heel wat gevecht en gesnauw was. En intusschen werd er heel wat voedsel vermorst, dat buiten hun bereik viel, zoodat geen van beiden het kreeg.

Zou je denken, dat menschen ooit zoo dwaas konden doen, zelfs al konden ze zoo inhalig wezen? Jammer genoeg handelen de menschen dikwijls net eender. Zij schijnen niets beter en niets wijzer te zijn dan de apen. Hoewel ze genoeg hebben voor hun eigen behoeften, ontstelen de menschen dikwijls elkaar hun eigendommen en vechten over het gestolene. En een gevolg ervan is dat er veel verloren raakt waar niemand wat aan heeft.

Maar ik wil je gaarne wat vertellen van een heel ander mensch, een man die zoowel wijzer als beter was dan de aapjes. Hij had een gebroken been, dat hem noodzaakte een langen tijd in bed te liggen. Op een dag bracht iemand hem een tros druiven, de eerste van het seizoen uit zijn eigen tuin. Hij schepte er veel behagen in, want hij had dien tros langen tijd zien rijpen. En nu was hij zoo mooi! Bovendien was hij ziek: en mooie dingen zijn nooit heelemaal zoo mooi als wanneer men opgesloten zit in zijn huis.

Maar hij dacht aan een buurman die de koorts had. Die buurman was een heel langen tijd ziek geweest en begon net weer wat op te zitten. Zoo riep hij een dienstbode en zeide: „Breng deze druiven naar mijn buurman; hij is zieker dan ik.” Maar de buurman herinnerde zich een derde in de buurt en hij

zond hem den tros met zijn complimenten. Deze drie mannen schenen heel veel op elkaar te gelijken, inwendig. Want de derde zond zijn knecht naar iemand die om den hoek woonde. „Arme man!“ sprak hij, „hij heeft zijn been gebroken! Breng ze bij hem.“ Die derde man was dezelfde als de eerste! En zoo maakten die druiven een mooien ommevang. Al die menschen hadden de vreugde ze te ontvangen en de grooter vreugde ze weg te geven. Hunne waarde was veel meer dan verdubbeld, geloof ik vast.

Daar zijn twee manieren, van doen, kinderen: de zelfzuchtige manier om aan anderen iets te ontrukken en te snauwen en te verspillen. En de edelmoedige, liefhebbende manier van geven en een grootere gave te ontvangen. Welke manier gaan jullie volgen?

OOM BEN.

APOSTEL TALMAGE OVERLEDEN

Juist voor het ter perse gaan van dit Ster-nummer ontvingen wij de volgende schokkende tijding van President Widtsoe :

„Apostel James E. Talmage stierf Donderdagmorgen, 27 Juli. De rouwdienst zal gehouden worden op Zondag 30 Juli.

Een groot en goed man en een voortreffelijk werker ten behoeve van de Zaak van Christus is overgegaan om zijn belooning te ontvangen, en welk een heerlijke belooning zal dat zijn.”

In ons volgend nummer zullen wij een uitvoerig artikel wijden aan het voorbeeldige leven van dezen Godsmann.

AAN DE JODENVERVOLGERS

‘Een gast — geen volksgenoot —
 Beweert gij is de Jood,
 En drijft hem uit uw palen,
 Doch wie u hoort en ziet,
 Denkt : Christ’lijk is het niet,
 Zijn gasten zoo te onthalen.

(Invallen en Uitvallen).

Meester Constantijn.

Als het Christelijk was, onchristenen te vervolgen, ware het beter, onchristen dan Christen te zijn.

Id.

DE WEG TOT VOLMAKING

(Vervolg van bl. 211)

Les 18

President John Taylor leerde eveneens dat er in dit tijdvak voeling zal zijn tusschen stervelingen en degenen die naar gene zijde zijn gegaan: de priesterschap daar gindsch zal de priesterschap aan deze zijde van het graf bedienen en aan de werkers in de tempels de namen verschaffen van degenen die het evangelie aangenomen hebben in de geestenwereld en gereed zijn om de plaatsvervangende tempelplechtigheden te ontvangen.

President Young verklaart verder dat de menschen gedurende het Duizendjarig Rijk aan hunne vaders verzegeld zullen worden in een volmaakt keten, van Vader Adam af tot het slotbedrijf. Hij verwachtte dat dit geschieden zou toen hij den Zoutmeertempel bouwde, want hij gaf zijn werklieden opdracht dat gebouw zóó te bouwen dat het duizend jaar of langer zou duren. „En als het Duizendjarige Rijk om is”, zeide hij, „wil ik dat die tempel dan nog daar staan zal als een grootsch monument van het geloof, de volharding en de nijverheid van de heiligen Gods in de bergen in de negentiende eeuw”.

* * *

Terwijl wij het bovenstaande uit het Engelsch vertaalden, ontvingen wij een vraag en wel de volgende: Welke Bijbelsche argumenten kunt u aanvoeren ter verdediging van het leerstuk van het werk voor de dooden, dat in „Mormoonsche” tempels wordt verricht?

Om mede te beginnen zouden wij zeggen: al de Bijbelsche argumenten welke men kan aanvoeren voor het werk voor de levenden. Is de doop b.v. noodig voor de levenden, dan is hij ook noodig voor de ongedoopte dooden. Overgang naar het geestenrijk maakt iemand niet anders, want die „iemand” is een geest: een belichaamde geest en een onbelichaamde geest zijn wezenlijk gelijk. Paulus zegt uitdrukkelijk dat de gestorvenen niet volmaakt konden worden zonder de levenden (Hebr. 11:40).

En wat zullen wij doen met 1 Corinthe 15:29? Opzij schuiven, zooals de meeste niet-Mormoonsche kerkelijke voorgangers dat doen?

Anders wat zullen zij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?

Leidsche vertaling:

Wat zullen anders zij uitwerken die zich ten bate van de dooden laten doopen? Indien in het geheel geen dooden opgewekt worden, wat laten zij zich dan voor hen doopen?

Zullen wij zeggen, zooals zoo menig predikant dat doet: „Dat is een moeilijke tekst, die wij maar met rust zullen laten?”

In de „Ster” van 1 Januari 1929 wordt een interessante brief genoemd, welke brief tevens genoemd wordt in de „Improvement Era” van September 1928 en in de „Atlantic Monthly” van Maart 1928. Die brief geeft veel te denken in verband met 1 Cor. 15:29. Hij is met andere documenten opgediept uit het zand dat de kelder vulde van een vervallen huis in Noord-Afrika.

Bedoelde brief is een schrijven van „Kallikrates, den zoon van Euphorbus, een der getrouwen te Korinthe, aan Paulus, den geliefden apostel onzes Heeren Jezus Christus”. Wij ontleenen er het volgende aan :

Van al uwe vrienden die ons bezocht hebben heeft Loukas mij het meest getroost. Hij en ik hebben gezamenlijk uw schoon betoog over de Wederopstanding overgelezen. Ik vroeg hem omtrent mijn vader en moeder, die goede menschen waren Zij zijn twintig jaar geleden gestorven, zonder ooit van Christus gehoord te hebben. En Loukas zei tot mij: „Wees welgemoed, Kallikrates, want God heeft geen uitverkorenen en hij die Hem eerbiedigt, en in welke natie ook een goed leven leidt, is bij Hem welkom”. En ik vroeg hem: „Wie heeft dat gezegd?” En Loukas antwoordde: „Kephas”! (Petrus).

En ik zeide: „Gezegend zij Kephas voor *** (drie regels ontbreken) gedoopt voor mijn lieve ouders”. Doch anderen zeiden: „Nee, want indien het geheel en al nutteloos ware om voor de dooden gedoopt te worden zou Paulus nimmer ***”.

(Het slot is verloren geraakt.)

In „Het Vaderland” van 23 Febr. 1933 (zie ook „De Ster van Nederland” 1 April 1933) zet J. J. M. een schrijver in De Waarheidsvriend op zijn plaats, die beweerd had dat het doopen voor de dooden „niet overeenkomt met de Christelijke en Schriftuurlijke opvattingen”. „Paulus”, aldus J. J. M. in het Vaderland, „keurt dezen doop volstrekt niet af, maar aanvaardt haar als een feit”. En verder zegt hij:

»Begrijpelijk is deze handeling, als men den doop en zijn wijding als het onfeilbaar en noodwendig middel tot verkrijging van het eeuwige leven beschouwt”.

Is de doop noodzakelijk voor de levenden?

Zoo ja — en wie durft „neen” te zeggen en toch op den Bijbel steunen? — zoo ja, dan is hij ook noodig voor de „dooden”, want de Heiland verklaart uitdrukkelijk dat zij allen *leven* (Lucas 20:38).

God is niet een God der dooden, maar der levenden, want zij leven Hem allen. En aan allen wordt het Evangelie van den Zaligmaker verkondigd, zoowel aan de overzijde van het graf (1 Petrus 4:6) als hier, voordat het „einde” zal komen.

* * *

Kennisgeving voor onze genealogische klassen: De lessen uit het boek: *De Weg tot Volmaking* blijken te omslachtig te zijn voor ons doel. Wij zullen er nog wel enkele hoofdstukken uit kiezen, en die dan bekorten, maar tevens uit andere bronnen geschikt lesmateriaal kiezen. Elke les verschijnt voortaan onder een eigen titel.

Z E N D I N G S N I E U W S

EEN NIEUWE PRESIDENT VAN DE
EUROPEESCHE ZENDING

In de „*Millennial Star*”, de Ster van de Britsche Zending, d.d. 27 Juli, lezen wij dat Ouderling Joseph F. Merrill, lid van den Raad der Twaalven, aangesteld is om President John A. Widtsoe op te volgen als leider van de Europeesche Zending. Het is nog niet bekend wanneer President Merrill naar Europa zal komen.

NOORWEGEN OOK EEN NIEUWE ZENDINGSLIEDER

Het Eerste Presidentschap, zoo meldt de *Millennial Star*, heeft het eervol ontslag bekend gemaakt van President Hyrum D. Jensen, den leider van de Noorsche Zending. Hij zal opgevolgd worden door Ouderling Milton H. Knudson.

President Jensen verrichtte zijn eerste zendingswerk in Noorwegen in 1895. Hij keerde in 1911 terug voor een tweede zendings-tijdvak en werd in het begin van 1929 geroepen om over de Noorsche Zending te presideeren en heeft dus ruim vier jaar aan het hoofd der Zending gestaan. Onder zijne bekwame leiding heeft de Kerk in Noorwegen groote vorderingen gemaakt. Hij was door en door met het volk en de toestanden in Noorwegen bekend.

Elder Knudson is goed bekend in Kerk- en schoolkringen in Utah. Hij heeft een zending volbracht in Noorwegen en heeft jaren lang aan het hoofd gestaan van het Snow College, een kerkelijke school te Ephraim, Utah.

Aangekomen

Donderdag den 27sten Juli zijn uit Salt Lake City, Utah, te Rotterdam aangekomen Ouderling Cornelis Johannes Schaap en zijne echtgenoot Johanna Christina Schaap, geboren Hellingman, die beiden hier te lande zendingswerk gaan verrichten. Broeder en Zuster Schaap bezoeken allereerst, dat is begrijpelijk, familieleden en verwanten.

INHOUD

De Bewaarder van het Nephietenverslag	229	Parapsycholog, verschijnselen	237
»Het jongste Heilige Boek«	230	Hendrik Bell †	238
Hoe men leert onderwijzen	236	Voor jonge oogen	240
Van de Redactie:		Apostel Talmage overleden	241
De Bewaarder en Brenger van het Nephietenverslag	237	Aan de Jodenvervolgers	241
		De weg tot volmaking	242
		Zendingsnieuws	244

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.